

L'extranya teoria del pijama.

Un relat de: [petit marrec](#)

Fa dies, exactament uns 15 o 20, que em llevo observant el pijama mentre em canvio després de la dutxa matutina.

Un dels primers dies vaig agafar-lo, vaig fer una gran pilota i el vaig entaforar sota el coixí, i sabeu que? Aquell dia vaig tenir un dia super entortolligat, en que res em sortia del dret, però tampoc del revés... Un dia de merda...se'm va caure el cafè, vaig perdre el bus, vaig rebre males notícies, em van cobrar de mes....ufffff

Aquest fet és va repetir un parell de dies més alternats, mentre no se ben be el perquè jo seguia observant atentament el pijama, i no, no esperava que es mogués sol, ben net que sóc jo!

Així doncs després de mantenir una conversa estrictament visual amb el pijama, vaig decidir plegar-lo amb cura, sense arruguetes, sense borletes dels llençols, allò que en dius impol·lut...;

El dia em va somriure, anava pel carrer embadalit observant a la gent, saludant a coneguts i desconeguts, observant els núvols i de tan en quant comptava les meves passes, el solet em picava al clatell escalfant-me les idees, i tenia la sensació d'anar ballant amb els conflictes i dubtes que se'm presentaven... Aquest fet també es va repetir diversos dies alternats, coincidint inexplicablement i absurda ment amb el fet d'haver plegat el pijama, al·lucinant oi?

Després de dies teoritzant i divagant vers si el que m'estava passant era fruit de la imaginació, el cansament de bon matí, o els impulsos audiovisuals que rebem de bon mati de la radio, tele, família, animals, veïns....una cosa....a vegades carregant (jejejejejeje), vaig jeure al sofà i em vaig afartar de riure tot sol, mentre feia un cafetó ben carregat.

Vaig agafar el pijama, i li vaig dir:

TÚ, TROS DE ROBA....GRÀCIES.

Gràcies pels moments de reflexió absurds, que m'han fet desconnectar d'altres preocupacions, d'aquestes que et produeixen un mal de cap constant...

Després de plegar-lo, per darrer cop o no..., essent partícip de l'esbojarrada teoria, vaig sortir content de casa.

Ara, el plegui o faci una pilota entortolligada, marxo feliç i amb bon rotllo recordant els minuts en què el cervell pren possessió del cos, fen-te sentir viu.

Gràcies. per llegir-lo, per pensar que se m'ha anat l'olla, per somriure internament, per no entendre el que escric o potser si, per permetre't desconnectar, per observar el teu pijama...Gràcies.